

Si un massatgista s'aprofita sexualment de tu, és a dir, si ets víctima d'una violació, reacciona immediatament, si pots, amb un crit, amb una puntada als ous, un mos a l'orella o, si cal, al piu, i després escupeix, del contrari el jutge [dictaminarà](#) que t'està agradant. I després, damunt, en diran jurisprudència. Damunt, davall o per darrere: ho diran. Síntesi de la sentència: *quien calla, otorga*. Ho han deixat per escrit: «*No parecía que la víctima se lo impidiera, por lo que la probabilidad de que el procesado considerara que estaba aceptando la proposición resultaba muy alta*». La Sala dictamina, doncs, no amb proves, sinó per probabilitat. No tenint prou amb la incontinència de la hipòtesi, s'inventen i forcen obscenament les conseqüències («*no parecía*», «*por lo que*»). Hi ha [crònica](#) periodística amb tot un luxe de detalls que ací us estalviaré (els blogs no som tan [grocs](#) com El País). Com un [conill](#) mascle en el darrer espasme, així s'ha quedat el jutge: «*La pasividad (de la afectada durante los hechos) reforzó la idea del acusado de que estaba dispuesta a seguirle su juego sexual*». Sexe passiu? Només reforça qui força. I aquesta sentència està força forçada. Caldria passar una enquesta secreta a totes les secretàries judicials, per prevenció.